

- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na czwarte pytanie prejudycjalne, czy w świetle uznanej w prawie krajowym i w prawie Unii zasady powagi rzeczy osądzonej okoliczność, że w innej sprawie przed sądem krajowym stwierdzono w prawomocnym wyroku, iż zgodnie z procedurami ustanowionymi przez organy celne osoba uprawniona do korzystania z procedury celnej nie popełniła żadnego naruszenia w odniesieniu do procedury celnej „wolnego obszaru celnego”, może stanowić podstawę zwolnienia z długu celnego wynikającą z art. 79 ust. 1 lit. a) i ust. 3 lit. a) unijnego kodeksu celnego?

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. 2015, L 343, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 21 czerwca 2023 r. – Anklagemyndigheden / ILVA A/S**

(Sprawa C-383/23, ILVA)

(2023/C 304/16)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Anklagemyndigheden

Druga strona postępowania: ILVA A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „przedsiębiorstwa”, które zostało użyte w art. 83 ust. 4–6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (¹), należy traktować jako odnoszące się do przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 101 i 102 TFUE w związku z motywem 150 tego rozporządzenia oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego prawa konkurencji Unii, tak że pojęcie „przedsiębiorstwa” obejmuje każdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą, niezależnie od jego statusu prawnego i sposobu jego finansowania?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy art. 83 ust. 4–6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że przy nakładaniu grzywny na przedsiębiorstwo pod uwagę należy brać całkowity roczny światowy obrót jednostki gospodarczej, do której należy to przedsiębiorstwo, czy też jedynie całkowity roczny światowy obrót samego tego przedsiębiorstwa?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 2016, L 119, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-442/23)

(2023/C 304/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/839 z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/841 w odniesieniu do zakresu stosowania, uproszczenia przepisów dotyczących sprawozdawczości i zgodności oraz określenia celów państw członkowskich na 2030 r., a także zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1999 w odniesieniu do poprawy monitorowania, sprawozdawczości, śledzenia postępów i przeglądu⁽¹⁾, w całości;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu rozporządzeniu 2023/839 następujące zarzuty:

- 1) zarzut naruszenia art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez nieprzyjęcie zaskarżonego rozporządzenia na podstawie powyższego przepisu traktatu, wymagającego jednomyślności w Radzie, mimo że zaskarżone rozporządzenie wpływa znacząco na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

- 2) zarzut naruszenia art. 192 ust. 2 lit. b) tiret trzecie TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 192 ust. 2 lit. b) tiret trzecie TFUE poprzez nieprzyjęcie zaskarżonego rozporządzenia na podstawie powyższego przepisu traktatu, wymagającego jednomyślności w Radzie, mimo że zaskarżone rozporządzenie wpływa na przeznaczenie gruntów w państwach członkowskich.

- 3) zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 oraz art. 5 ust. 2 TUE

Polska jest zdania, że pozwane instytucje naruszyły zasadę przyznania kompetencji, ponieważ zaskarżone rozporządzenie ustanawia zobowiązania i cele, które znacząco ingerują w sposób prowadzenia gospodarki leśnej w państwach członkowskich, pomimo że traktaty nie przyznają Unii Europejskiej kompetencji w dziedzinie leśnictwa.

- 4) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) oraz zasady równości państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TUE) w związku z art. 191 ust. 2 TFUE

Polska uważa, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie, pozwane instytucje naruszyły zasadę proporcjonalności, zasadę równości państw członkowskich oraz nie uwzględniły w wystarczającym stopniu różnorodności sytuacji w różnych regionach Unii. Realizacja przez Polskę zobowiązań i celów w zakresie emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze LULUCF może nieść ze sobą negatywne, dotkliwe konsekwencje społeczno-gospodarcze oraz finansowe. Ponadto zaskarżone rozporządzenie ustanawia nieuzasadnioną dysproporcję w poziomach zobowiązań i celów pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi.

- 5) zarzut naruszenia obowiązku dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonego rozporządzenia oraz naruszenia art. 191 ust. 3 TFUE.

Zdaniem Polski pozwane instytucje naruszyły obowiązek przedstawienia wystarczającej oceny skutków, ponieważ towarzysząca projektowi rozporządzenia ocena skutków regulacji zawiera zasadnicze braki w zakresie wpływu zobowiązań i celów określonych w rozporządzeniu na poszczególne państwa członkowskie. Jednocześnie nie zostały uwzględnione w wystarczającym stopniu dostępne dane naukowo techniczne, warunki środowiska w różnych regionach Unii, potencjalne korzyści i koszty związane z działaniem lub z zaniechaniem działania, a także gospodarczy i społeczny rozwój Unii jako całości i zrównoważony rozwój jej regionów, co stanowi naruszenie art. 191 ust. 3 TFUE.

⁽¹⁾ Dz. U. 2023, L 107, s. 1